

*Otuđenje**

I.

Možda je netko drugi sve činio rukama mojim
i tko zna gdje sam zaista,
kad me nigdje nema.
Kao da netko drugi ime moje nosi
i tragove moje ostavlja za sobom.

Kao da sam otišla odavde,
mirna i čista,
bez uporišta,
bez očiju koje prate.

Kao da su drugi došli,
sigurni i tihi,
životom mojim da se nastane.

* Ljiljana Matković-Vlašić je pjesmu *Otuđenje* napisala 1968. godine i objavila u zbirci pjesama *Traganje za blizinama* u Zagrebu, u izdanju Kršćanske sadašnjosti, 1971. godine, a pretisak zbirke kod istog izdavača 2015. godine u *Sabranim pjesmama* kojima je zajednički naslov stih: »Budi bez svega, živote«. Pjesme, obilježene rimskim brojevima, okupljene su pod istim naslovom, ali je svaki dio samostalna cjelina. Pjesnikinja u uvodu *Sabranih pjesama* sažima svoj doživljaj poezije: »Poezija je za mene bljesak spoznaje, amalgam misli i riječi, često važna podudarnost glasova, uvijek kristalizacija početnog impulsa.«

II.

Ogoljeli je život ostao
kad su nestale prezirane stvari.
Kako je u strogosti pusta sreća!
Kako se običnost ruga očekivanju!

Gdje ste vi, prkosi svemu,
vi, ohrabrenja savjesti?

Gdje ste vi, ljubavi,
izmišljene
za tuđa sjećanja, za tuđe ruke?

III.

U blizini sam tvojoj našla prostore neizmjerne.
Čudna sam dok tako idem sama u tebe,
dok tražim sebe
tuđim koracima,
a ti ostaješ u bezglasnim skloništima.

Znaš li da izgubismo sve
čekajući jutro
na suhim ovim stratištima?

IV.

Vlastitim svojim životom mrtav si davno.
Neoplakanu me otpuštaš
da odlazak tvoj oglasim,
da od postaje do postaje idem
puna tvoje smrti.

Poslušno stvari ostaju
na mjestima našim,
a mi svojim izbrisanim tragovima idemo
kao pratnja umiranja
odsutni i mlaki.

V.

Biramo:

ti ponor,

ja pustinju,

ti šutnju,

ja krik,

a isti je vrisak naših grla,

ista jeka,

isti zid posvuda.

Jednako stizemo:

ti bezdanom,

ja beskrajem,

ti beznađem,

ja bespućem,

za nježnošću bezumni

čekamo raspeće.

VI.

Ništa nije izmijenjeno
u ovim krajolicima
gdje se ruku pod ruku gubimo.
Nitko nije kriv
za ova prolaženja
gdje se zalud susrećemo,
zalud prepoznajemo,
navikli na svoj izgon,
na svoju pustinju
kojom gordo idemo.

VII.

Nigdje nisi
kad nisi u crtama prisnog lica.
Samo jedno napuštanje
i nema te nigdje.
Da si barem u travi,
u stablu ili oblaku.
Ovako uvijek isti
nastavaš prostor.
Čuvaš čak i pustinju svoju.

Kako bole ta bdjenja
nad svime što je možda naše.
Za svakom riječi
kao uhoda već kobnost hoda.
Sva su skloništa znana,
sva pomirenja zatočena.

Bliski samotnici naši
nude svoja obraćenja.

VIII.

Zabrani, prijatelju, tiha svjesna odlaženja
i sigurnost onih koji sebe uvijek zacjeljuju.
Tako pun darova
gdje ćeš svoj mrtvi mir pohraniti?

Neka nas trave žrtvuju nebu
kad kaznu kao znamen nosimo.
Što će kretnjama pouzdanje i samilost riječi
kad smrtnost traže ruke
koje tebe ne dohvaćaju.

IX.

O, kako krhko izgledaš,
a vječnost mi za tebe treba!
Divno je pod vlastitim koracima
ponor promatrati
i na znakove ne mariti
koje mudri i poslušni stavljaju.
Divno je polaziti i polaziti
tko zna po koji put
na svratišta odabrana
tko zna kada
i za koga?

X.

Da sam barem sebi blizu
i da glas svoj kao prijatelj slušam,
da ne šutim tako pred riječima vlastitim,
da ne tajim kretnje isprošene patnjom,
da ne brojim te izmučene dane
i da se jednom barem vratim
u istinsko konačište svoje,
tko zna što bih počela u savršenstvu,
kakvom bih se mukom ovila,
kakvim krajem dokrajčila
beskonačnost svoju?

Ljiljana Matković-Vlašić

Neka prisutnost

Svejedno koje riječi prate putove,
koje kretnje prihvaćaju tjeskobe,
koje misli dočekuju osmijehe.
Važna je neka prisutnost.

Pa što onda, ako smo malo rekli pod suncem!

Ljiljana Matković-Vlašić
1967.

